

INA VAN DER BEEK

Niets is onmogelijk

Roman

Ina van der Beek

Niets is onmogelijk

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

‘Hé, kijk eens wat vrolijker, mevrouwtje! De zon schijnt, hè!’

Lara glimlacht naar de marktkoopman. ‘Ja, maar de wind is nog koud,’ antwoordt ze terwijl ze de zakken groente en fruit in haar tas stopt.

‘Dat komt ook wel goed, alles gaat voorbij, ook een kil voorjaar,’ antwoordt de man. ‘Fijne dag, hoor.’

Dan wendt hij zich tot de volgende klant: ‘Zeg het maar, dame.’

Terwijl Lara naar huis fietst, klinken in haar hoofd nog de woorden van de groenteman. *Alles gaat voorbij, het komt wel goed.* Alles gaat voorbij, daar heeft de man deels gelijk in, maar niet alles komt goed, sommige dingen komen nooit meer goed.

Vandaag is het precies achttien maanden geleden dat er een eind kwam aan alles wat mooi en goed was. Die ene donderdagavond, toen Oscar ’s avonds zijn racefiets pakte om nog even een uurtje van het heerlijke weer te genieten, duurde het lang voor hij terugkwam. Het begon al flink te schemeren en nog steeds was hij niet terug.

Lara had in zichzelf lopen mopperen, iets van: ‘Stom om het zo laat te maken, zonder licht op die racefiets, levensgevaarlijk.’

Toen het echt donker werd, was ze doodongerust geworden. Wat later werd er aangebeld, er stond een politieagent voor de deur en meteen had ze beseft dat er iets goed mis was. In vliegende vaart had de politieauto haar naar het ziekenhuis gereden. Maar Oscar was niet meer bij kennis gekomen, de volgende ochtend vroeg overleed hij.

Anderhalf jaar, niet te geloven. Tijd is een raar goedje, denkt Lara terwijl ze naar huis fietst. Aan de ene kant lijkt het nog maar

zo kortgeleden, en tegelijkertijd ligt er een oceaan van tijd tussen die laatste avond en nu.

Die eerste weken en maanden had ze zich stuurloos en wanhopig gevoeld. Er kwam zoveel op haar af, allerlei praktische zaken die zich aandienen, en tegelijk waren daar de kinderen met hun verdriet, het onbegrip en soms ook boosheid. Ze was op de automatische piloot verdergegaan, haar eigen verdriet drukte ze diep weg, daar was nog geen tijd voor, dat zou later wel komen. Nu moest ze er zijn voor de kinderen, voor de ouders van Oscar. Ze moest tal van financiële dingen regelen, dingen waarover ze nooit eerder had gedacht en waarin ze zich nooit verdiept had. Ze moest sterk zijn, troosten, helpen, zorgen.

Ze denkt weer aan de woorden van de marktkoopman. Alles gaat voorbij. Nee, dat klopt ook niet. Het gemis gaat nooit voorbij.

Als ze het fruit, de groente en de andere boodschappen thuis heeft opgeborgen, heeft ze nog net tijd voor een snelle kop koffie, dan is het alweer tijd om Joshua uit school te gaan halen. Woensdag is haar vrije dag, dat is fijn, want Martijn die in groep acht zit en Joshua in groep drie, zijn dan vanaf kwart over twaalf vrij.

Ze is aan het begin van dit jaar een dag meer gaan werken, het geeft wat meer financiële armslag. Maar de woensdag heeft ze vrij kunnen houden. De overige dagen gaat Joshua na schooltijd naar de bso tot zij hem eind van de middag ophaalt. Martijn is dit schooljaar niet meer naar de naschoolse opvang gegaan, hij vond dat hij best zelf thuis kon zijn. En dat is prima gegaan. Eva, haar oudste van veertien, is ook meestal rond die tijd al thuis.

Lara zucht ongemerkt als ze nadenkt over Eva. Zo vrolijk en open als Eva was voor het ongeluk van Oscar, zo stil en gesloten werd ze daarna. En het laatste halfjaar zijn daar boze buien bij gekomen die soms dagenlang duren. Het lukt Lara niet om daarover met haar dochter te praten.

Eva houdt ieder gesprek af en wordt kwaad als Lara daarop

aandringt. Natuurlijk, ze komt in de puberteit en ze mist haar vader. Oscar en zijn dochter, dat waren dikke maatjes, daar kwam niemand tussen. Toen Eva kleiner was, was Lara soms bijna jaloers geweest. Het was papa voor en papa na. Maar ze had het vooral mooi gevonden om te zien hoe sterk de band was tussen die twee.

Na de dood van Oscar heeft ze geprobeerd om de relatie tussen Eva en haar wat te verstevigen, maar Eva heeft haar geen kans gegeven. Integendeel, het leek wel of ze zich nog verder van Lara afkeerde.

De woensdagmiddag verloopt hectisch. Joshua heeft een vriendje meegenomen uit school en vraagt om pannenkoeken.

‘Vandaag niet, een andere keer, jongens,’ zegt Lara. ‘Ik heb al brood uit de vriezer gehaald.’

‘Een andere keer, dat zeg je altijd,’ bemoeit Martijn zich ermee. ‘Vroeger aten we altijd op woensdag iets lekkers tussen de middag. Pannenkoeken of poffertjes of zo. Waarom kan dat nu niet meer?’

Vroeger... dat is voor de kinderen de tijd dat Oscar er nog was. Toen alles nog anders was.

Lara voelt zich schuldig.

‘Weet je wat, ik zoek het tosti-ijzer op, dan bak ik tosti’s voor jullie. Ook goed?’

Terwijl ze aan het eten zijn, komt Eva al thuis.

Zowaar, haar gezicht staat voor de verandering opgewekt, ziet Lara. Vanochtend is Eva kwaad de deur uit gegaan omdat het trui-tje dat ze aan wilde nog in de wasmand lag. Maar nu komt ze vrolijk binnen.

‘Jammie, tosti’s!’ zegt ze. ‘Mijn laatste uur viel uit, lekker hoor!’

Ze kwakt haar tas midden in de kamer neer en Lara zegt er niks van, ze is allang blij dat Eva in een goed humeur is.

‘Kom maar gauw zitten,’ zegt ze. ‘Dan maak ik er voor jou ook een. Of heb je je brood al op?’

‘Jawel, maar ik lust best nog wat. En mam,’ gaat ze in één adem

verder, 'kunnen we straks even naar het centrum, mijn gym schoenen zijn echt te klein, ik moet nodig nieuwe. En dan kijken we gelijk even voor een cadeautje voor Jolie, ze viert vrijdag haar verjaardag. En laten we dan meteen even kijken bij De Groot, Lois zegt dat ze hele coole broeken hebben, voor het voorjaar al, felle kleuren.'

Lara legt twee boterhammen op elkaar met daartussen een plak kaas en schuift het in het tosti-apparaat.

'Mam?'

'Ik moet even kijken, Eef,' zegt Lara. 'Ik heb de jongens ook hier, ik wil Joshua en Lex geen uren alleen laten. En later in de middag moet ik Joshua naar trainen brengen en de boeken moeten ook nog terug naar de bibliotheek. Dus ik denk dat we deze plannen beter kunnen uitstellen tot het weekend.'

'Maar ik moet vrijdag dat cadeautje hebben en mijn gym schoenen zijn echt te klein.' Eva's toon is nu wrokkig. 'Je hebt ook nooit ergens tijd voor.'

Kwaad schuift ze haar stoel alweer naar achteren en staat op. 'En laat die tosti ook maar, ik ga zelf morgen uit school wel een cadeautje kopen voor Jolie. En als ik vergroeide voeten krijg door veel te kleine sportschoenen en in een rolstoel terecht kom, is het jouw schuld.'

De kamerdeur gaat na die laatste opmerking met een klap dicht, en Lara hoort Eva de trap op stampen.

Joshua en Martijn eten rustig verder, maar Lara ziet dat Joshua's vriendje Lex met grote ogen naar haar kijkt.

Ze glimlacht naar hem. 'Ja, daar schrik je van, hè Lex? Maar zo gaat dat met grote zussen, hoor.'

Het jochie knikt wat timide. Dan vraagt hij: 'Kun je echt in een rolstoel komen als je schoenen te klein zijn?'

'Eva wel, wij niet,' zegt Martijn droog voor ze zelf kan reageren en hij schiet in de lach.

Lara lacht ook. Dat kind heeft de humor van zijn vader, bedenkt ze. Hoe ouder Martijn wordt, hoe meer hij in veel dingen op Oscar gaat lijken.

Dat is mooi, beseft ze. In zijn kinderen leeft hij door. Zo zal hij nooit helemaal verdwenen zijn uit haar leven.

Het is bijna tien uur als het eindelijk stil is geworden in huis. Het was weer een avond met hindernissen. Juist toen Eva in de badkamer was om haar tanden te poetsen, was de lamp daar kapotgegaan.

Lara had een nieuw lampje in de kast gevonden, maar toen ze op een stoel was geklommen om het kapotte bolletje eruit te halen en een nieuwe erin te draaien, kreeg ze de plafonnière met geen mogelijkheid los.

‘Dan poets je je tanden maar een keer in het donker, hoor,’ had ze met een zucht gezegd. ‘Ik krijg dat ding er niet af. Morgen probeer ik het nog een keer, en anders vraag ik wel of iemand even helpt.’

‘Hoe moet ik dan morgenvroeg douchen, ook in het donker? Dat gaat niet, het licht moet gewoon gemaakt worden.’ Eva stond in de deuropening, haar tandenborstel in de ene en de tube tandpasta in de andere hand. Haar stem was een paar decibel gestegen.

‘Dan douche je maar een keer niet! En doe een beetje zachtjes, de jongens slapen al.’

‘Lekker, zeg! Bedankt!’ Zonder haar welterusten te zeggen was Eva in haar kamer verdwenen, de deur onzacht achter zich dichttrekkend.

Lara was van de stoel af gestapt, zonder te reageren op de boosheid van Eva was ze de trap af gegaan. Moe was ze, eindeloos moe. Altijd was er wel iets wat niet lukte of wat toestanden gaf met de kinderen, meestal met Eva.

Nu ploft ze neer op een stoel bij de eettafel en legt haar hoofd op haar gevouwen armen op de tafel. Ze heeft zelf ook zin om met een deur te slaan, om iets kapot te gooien.

Een onredelijke woede tegen Oscar vlamt in haar op. Waarom moest je ook nog zo nodig gaan fietsen, had je niet beter kunnen uitkijken? Ik zit hier met alles alleen en het lukt me niet meer!

Dan laat ze haar tranen lopen, ze voelt zich meteen schuldig over haar gedachten over Oscar.

Maar ze is moe, zo eindeloos moe.

Boven is en blijft het stil. Zal ze nog even naar Eva gaan? Zo gaan slapen is toch ook niet goed? Moet zij niet de verstandigste zijn? Eva is nog een kind, een kind dat verdriet heeft en in de knoop zit met zichzelf en haar vader zo mist.

Maar ze kan het niet meer opbrengen.

Lara blijft nog een halfuur zitten, dan staat ze op. In de keuken zet ze de vaatwasser aan, ze haalt brood uit de vriezer voor de volgende ochtend en doet beneden het licht uit.

Langzaam loopt ze de trap op. In de badkamer trekt ze gedachteloos aan het lichtkoordje, maar al in de beweging beseft ze dat het licht kapot is.

Maar tot haar verbazing wordt het licht om haar heen. Even blijft ze staan, het koordje nog in haar hand, en ze kijkt omhoog naar de plafonnière.

Op de wastafel ligt het oude lampje naast het doosje waarin het nieuwe lampje heeft gezeten.

Lara begrijpt er niks van, maar ze is te moe om zich er verder in te verdiepen.

Als ze haar tandenborstel pakt, ziet ze een klein stukje papier dat naast het lampje ligt.

Sorry mam Xx

Nu krijgt ze alweer tranen. Maar die paar woorden geven haar weer nieuwe moed. Ze gaan het echt wel redden met z'n vieren!

Als ze in bed ligt, bedenkt ze dat haar dochter blijkbaar handiger is dan zijzelf.

Ze is trots op Eva, voor haar handigheid maar vooral voor die woorden op het briefje.

Sorry zeggen is iets wat Eva erg moeilijk vindt, weet ze.

De dagen en weken erna probeert Lara nog maar af en toe aan dit kleine voorval terug te denken. Dat heeft ze hard nodig, want Eva is dwarser dan ooit.

Boze buien worden afgewisseld door dagen dat ze stilletjes is en veel op haar kamer zit.

‘Maak je er toch niet zo druk om,’ raadt Lara’s zus Lian haar aan. ‘Dit hoort gewoon bij de leeftijd, Marieke heeft ook zo gepuberd, dat weet je toch nog wel? Toen ze veertien, vijftien was, was alles wat ik zei of deed verkeerd. En nu is het de gezelligste dochter die je je kunt wensen.’

‘Jawel, maar jij stond er niet alleen voor. Als Oscar er nog zou zijn...’ Lara slikt. ‘Je weet net zo goed als ik dat zijn dood zeker ook van grote invloed is op haar gedrag. Ze had mij beter kunnen missen dan haar vader.’

‘Zeg niet zulke dingen,’ zegt Lian. ‘Het is onzin en dat weet jij ook, jou zou ze ook niet kunnen missen. Ik denk dat ze zich juist tegen jou afzet, omdat jij het dichtst bij haar staat.’

‘Dat zal wel, maar ik weet vaak niet wat ik met haar aan moet. Iedere poging om met haar te praten wijst ze af. Ik ben zo moe, Lian, het kost me zoveel moeite alles draaiende te houden, dan kan ik deze dingen er eigenlijk niet bij hebben. Ik voel me aan alle kanten tekortschieten. Oscar zou vast veel meer geduld hebben met de kinderen.’

Lian schudt even haar hoofd. ‘Ga je dat niet inbeelden. Als hij alleen was achtergebleven met de kinderen zouden er net zoveel problemen zijn. Sommige op ander gebied, maar vast niet minder.’

Lara haalt even haar schouders op en geeft geen antwoord.

‘Hoe gaat het nu met de jongens?’ vraagt Lian verder.

‘Eigenlijk wel aardig,’ antwoordt Lara. ‘Hoewel ze natuurlijk hun vader ook erg missen. Martijn voelt zich steeds meer de man in huis, daar moet ik ook op letten, hij voelt zich vaak te verantwoordelijk voor Joshua en ook voor mij, merk ik. Dat is natuurlijk ook niet goed, hij is pas elf. Joshua gaat zo op het oog gewoon zijn gangetje, maar hij ligt vaak in bed te huilen omdat hij papa zo mist. De laatste tijd is dat eigenlijk vaker dan in het eerste jaar. Het lijkt wel of nu het besef pas begint door te dringen dat Oscar echt niet meer terugkomt.’

Even blijft het stil, dan vraagt Lian: ‘En jij, hoe gaat het met jou?’

Lara haalt weer haar schouders op. ‘Ik red me wel, hoor,’ zegt ze dan wat afwerend. ‘Als het met de kinderen maar goed gaat, gaat het met mij ook goed.’

‘Heb jij jezelf wel een moment toegestaan om te rouwen?’ vraagt Lian. ‘Je stoomt maar door.’

‘Wat moet ik anders?’ antwoordt Lara wat bitter. ‘Maar wees gerust, ik jank ’s nachts liters water bij elkaar.’

‘Ik heb het je al eerder gevraagd, heb je er weleens over gedacht hulp te zoeken, iemand met wie Eva kan praten? En die jou misschien wat handvatten kan geven hoe met haar en de hele situatie om te gaan? Het is niet niks waar je voor bent komen te staan.’

‘Ik praat nu toch met jou?’

‘Ik ben je zus, ik houd van je, maar ik ben geen psycholoog, misschien zeg ik wel heel verkeerde dingen. En voor Eva zou het helemaal goed zijn, denk ik.’

Lara schudt haar hoofd. ‘Ik heb het haar al eens voorgesteld, maar ze wil absoluut niks horen over eventuele hulp in de vorm van gesprekken. Ik kan haar niet naar een psycholoog sleuren. Ik probeer maar geduld te hebben, ze wordt vanzelf een keer volwassen.’

Dan overgaand op een ander onderwerp vraagt ze: ‘Hoe gaat het met Daniël, ziet hij het komende examen een beetje zitten?’

‘Ik geloof het wel, hij is een flierefluiter, maar altijd met goede cijfers op zijn rapporten, dus hij maakt zich volgens mij geen zorgen over dat eindexamen.’

‘Lekker hoor, als dat allemaal zo soepel loopt. Ook dat gaat bij Eva niet echt lekker, dit jaar haalt ze lagere cijfers dan in het eerste jaar. Maar ja, het wordt ook steeds moeilijker, denk ik.’

‘Heeft ze wel leuke vriendinnen?’ vraagt Lian. ‘Dat is ook belangrijk op deze leeftijd. Ze trekt toch nog altijd op met Marlies, dat vriendinnetje van de basisschool?’

‘Nee, dat is ook een beetje over, Marlies is na de brugklas naar het vwo gegaan en Eva naar de havo, dus ze zitten niet meer bij elkaar. Dan groeien ze toch uit elkaar, merk je. Dat is ook best jammer.’

Lian staat op en geeft haar jongere zusje een knuffel. ‘Ik schenk nog een bakkie koffie in, “een bakkie troost”, zou onze oma gezegd hebben. Je wilt toch nog wel?’

Lara knikt. Terwijl haar zus naar de keuken gaat, denkt ze: was het maar zo simpel, koffie als troost.

Maar het is fijn om zo even met haar zus te praten. Ook al lost het natuurlijk helemaal niks op.

Terwijl ze in de kamer wacht, ziet ze op de straat voor het huis van haar zus een racefiets voorbijflitsen.

Ze haat racefietsen! En tegelijk brengt het zien van zo’n fietser het heimwee naar Oscar in alle kracht naar boven.

Nooit meer... het is nog steeds niet te bevatten. Of misschien kan en wil ze het nog altijd niet accepteren.

Ze pakt snel een tijdschrift van de tafel van haar zus en begint lukraak wat te lezen om maar niet verder te hoeven denken.

Een recept voor verse pompoensoep. Aandachtig leest ze het door, misschien moet ze dat ook eens maken, het zal vast gezond zijn, Oscar was dol op soep.

Stop, ho, daar gaat ze weer! Ze veegt nijdig een traan weg en bladert verder.

Hoe goed is jouw relatie? Doe de test.
Nijdig gooit ze het blad terug op de tafel.
‘Zo.’ Lian zet twee mokken op tafel. ‘Jij had de groene, geloof ik, hè?’

‘Ja, dank je wel.’

Als Lara haar koffie opheeft staat ze op. ‘Ik moet er snel vandoor, Joshua’s training is over vijf minuten afgelopen. Bedankt voor de koffie en de rest, Li!’

Een snelle knuffel, dan gaat ze de deur uit.

De volgende dag krijgt Lara een mailtje van de mentor van Eva.

We hebben nog geen aanmelding gehad voor de tienminutengesprekken voor uw dochter Eva voor volgende week maandagavond.

We willen u graag uitnodigen om alsnog te reageren om e.e.a. te bespreken.

Ik heb u ingedeeld om 20.40 uur. Zonder tegenbericht verwacht ik u dan. Als het niet schikt, maak ik graag een andere afspraak.

Met vriendelijke groet,

Jacques van Putten, mentor havo 2c

Lara blijft even naar het bericht kijken, dan klikt ze het weg en gaat verder met haar werk.

Haar werk als fysiotherapeut geeft haar weinig ruimte om tussendoor te treuzelen. Ze heeft een beker koffie ingeschonken en loopt nu naar de wachtkamer om haar volgende patiënt op te halen.

Maar terwijl ze de schouders van de vrouw masseert, gaan haar gedachten naar het mailtje.

Aan het begin van dit schooljaar is ze naar een ouderavond geweest, alles ging goed, heeft ze toen gehoord. Geen bijzonderheden.

Vorige week kwam er bericht van deze volgende avond. Ze heeft het er kort over gehad met Eva, maar die had meteen gezegd dat het echt onzin was om te gaan. ‘Alles gaat prima, dus waarom zou je weer gaan?’ had ze gezegd. ‘Echt onzin.’

Lara had het wel prima gevonden, haar dagen en avonden waren al vol genoeg.

En nu dit. Ze voelt onrust over dit mailtje. Wat is er aan de hand, waarom moet ze komen?

Zodra ze die middag thuiskomt uit haar werk loopt ze de trap op. Harde muziek maakt duidelijk dat Eva op haar kamer is.

‘Eva!’ Het kost Lara moeite om boven de muziek uit te komen.

Eva draait zich om en kijkt verstoord naar haar moeder. ‘Ja?’

‘Zet die muziek eens wat zachter, alsjeblieft.’

Als het opeens stil wordt, loopt Lara naar het bureau van Eva en gaat op de punt zitten.

Ze haalt diep adem en het lukt haar om rustig te vragen: ‘Hoe gaat het eigenlijk op school? Je zei vorige week dat ik niet naar die ouderavond hoefde te gaan, maar je mentor denkt daar anders over, ik kreeg vandaag een mail met het verzoek om toch wel te komen. Weet jij waarom dat is?’

‘Geen idee, mijn cijfers zijn wel wat gezakt, maar dat is bij iedereen in de klas zo, hoor, het wordt steeds moeilijker.’ Ongeduldig haalt Eva haar schouders op en ze zet de muziek weer aan, wel iets zachter dan net. ‘En nu wil ik graag nog even verder met mijn huiswerk,’ zegt ze.

Lara gaat staan. ‘Nou, ik denk dat die leraar me niet voor niks wil spreken,’ zegt ze. ‘Maar dat zal ik wel horen. Als jij het niet weet, hoor ik het maandag wel van hem.’

Als enige reactie gaat de muziek nog wat harder.

Beneden roept Joshua, en als ze de trap af loopt, komt Martijn de gang beneden in. ‘Mam, kunnen we een beetje op tijd eten?’ vraagt hij. ‘Ik wil straks nog even voetballen op het schoolplein.’

Lara slikt een ongeduldig antwoord in en zegt: ‘Ik ga zo aan

het eten beginnen, maar je zult nog een halfuurtje geduld moeten hebben.' Dan wendt ze zich tot Joshua die bij de kamerdeur staat en haar al voor de derde keer roept.

'Wat is er, Josh?'

'Ik heb mijn overblijftas bij de bso laten staan. Nu heb ik morgen geen beker om mee te nemen.'

'Er staan nog meer bekers, hoor, die tas komt morgen wel.'

'Maar aap zit er ook in... ' zegt Joshua nu met een klein stemmetje.

'Je aap?' vraagt Lara verbaasd. 'Waarom heb je aap in vredesnaam mee naar school genomen? Je bent toch geen kleuter meer? Dan zul je het een nachtje zonder aap moeten doen, morgen kun je je tas weer mee naar huis nemen.'

Maar als ze de tranen van Joshua ziet, zegt ze: 'Oké, sorry, Martijn, we eten nog wat later, het is niet anders.' Ze kijkt op haar horloge en graait onderwijl haar jas van de kapstok. 'Geen ruzie of gedoe, ik ben over een kwartier terug.'

Ze loopt naar haar auto en rijdt weg. Als ze geluk heeft, is ze nog op tijd bij het gebouw van de bso naast de school. Inwendig moppert ze op haar jongste, waarom neemt hij dat beest dan ook mee in zijn tas! Dit heb je er nu van. Ze weet dat als ze te laat is en aap vannacht moet blijven logeren in het gebouw naast de school, ze vanavond een drama krijgt.

Hoe stoer Joshua ook wil zijn, zonder aap slapen kan echt niet.

Gelukkig, ze is op tijd. Even later is ze alweer op de terugweg, de tas met aap naast haar in de auto.

Terwijl ze de pasta kookt, zit Joshua in een hoekje van de keuken op de grond, aap tegen zijn gezicht.

'Waarom had je hem meegenomen, dat is toch niet zo slim, Joshua? Op school heb je toch geen tijd voor een knuffel? Je zit in groep drie, hè?'

'Ik neem hem heel vaak mee,' zegt Joshua. 'Soms, als ik verdrietig ben, pak ik hem even, dat helpt.'

‘Waarom ben je dan verdrietig?’ vraagt Lara. ‘Heb je ruzie of zo met andere kinderen? Dan moet je daar misschien met je juf over praten.’

‘Nee hoor, ik heb geen ruzie. Maar soms moet ik opeens aan papa denken en dan mis ik hem.’

‘Ach, jochie!’ Lara laat het eten even voor wat het is en draait zich om naar Joshua. ‘Kom eens even bij me.’

Hij kruipt in haar armen. ‘Mis jij pap niet?’ vraagt hij in haar hals.

‘Tuurlijk wel,’ zegt ze met een brok in haar keel. ‘Ik mis hem ook heel erg. Maar we moeten flink zijn, hè? Dat zou papa zeker ook willen.’

‘Ik denk dat ik best mag huilen van papa,’ fluistert hij. ‘Ik wil soms niet flink zijn.’

‘Je hebt gelijk, je hoeft niet altijd flink te zijn,’ zegt ze beschaamd, nog steeds met haar armen om hem heen.

Maar ik wel! denkt ze erachteraan.

‘Is het eten nu nog niet klaar?’ Martijn komt de keuken in.

Lara geeft Joshua een kus boven op zijn hoofd. ‘Nog vijf minuutjes,’ zegt ze. ‘Dek de tafel maar even als je wilt.’

Lara voelt zich wat gespannen als ze die maandagavond om iets over halfnegen het schoolgebouw binnenloopt.

Ze hoeft niet lang te wachten, de deur van het lokaal gaat open en de mentor van Eva begroet haar vriendelijk en nodigt haar uit om verder te komen.

Als ze tegenover elkaar zitten en wat algemene opmerkingen hebben uitgewisseld, zegt hij: ‘Fijn dat u kon komen, mevrouw Van Leeuwen. Hoe gaat het thuis met Eva? We hebben hier het gevoel dat ze niet helemaal lekker in haar vel zit. Merkt u dat thuis ook?’

Lara haalt licht haar schouders op en zegt: ‘Tja, daar hebben we het natuurlijk de vorige keer ook over gehad. Na het overlijden

van mijn man is er veel veranderd, is Eva ook veranderd. Maar u vertelde toen dat het op school toch best goed ging?’

Hij knikt. ‘Dat klopt, ja, maar dat is de laatste tijd aan het veranderen. We hebben de indruk dat Eva veel beter kan dan ze nu laat zien. Haar cijfers gaan achteruit, dat heeft u misschien zelf ook wel gezien?’

Lara knikt. ‘Ja, hoewel ik eerlijk moet bekennen dat ik het ook niet altijd zo in de gaten houd. Eva zei dat het allemaal goed gaat, misschien ben ik te gemakkelijk, maar ik heb... dit is ook geen gemakkelijke tijd, voor haar en voor ons hele gezin.’

Tot haar eigen ergernis voelt Lara dat de tranen haar hoog zitten.

‘Ik begrijp heel goed dat het moeilijk is voor u,’ zegt de leraar op meelevende toon.

Je begrijpt er helemaal niks van! denkt Lara, maar ze knikt en schuift haar stoel wat naar achteren. ‘Ik zal haar huiswerk beter controleren,’ zegt ze. Ze wil een eind aan dit gesprek maken voor ze hier gaat zitten huilen bij die man.

Maar het gesprek is nog niet afgelopen.

‘Wat ons meer verontrust dan de cijfers van Eva, is haar gedrag,’ gaat hij, voorzichtig zijn woorden kiezend, verder. ‘Daarom vroeg ik u of u dat thuis ook merkt. Eva doet niet mee tijdens de lessen, ze is onrustig en brengt vaak ook onrust in de klas.’

Lara laat deze woorden even op zich inwerken, dan vraagt ze: ‘U bedoelt dat ze zich misdraagt?’

‘Eigenlijk wel, ja. Ze is vaak brutaal en trekt anderen mee in een negatief gedrag.’

Lara zwijgt, ze weet niet wat ze moet antwoorden. De woorden van de leraar klinken hard, maar ze weet dat het klopt, thuis ziet ze immers vaak hetzelfde gedrag bij Eva.

Toch kan ze het niet hebben dat deze man dit zegt.

‘We kennen ook een heel andere Eva,’ hoort ze hem nu zeggen. ‘We begrijpen dat dit allemaal heel moeilijk is voor haar, het mis-

sen van haar vader, iedere jongere reageert daar op zijn of haar eigen manier op. We willen haar graag helpen.’

Juist deze vriendelijke woorden brengen opnieuw tranen dichtbij.

‘Is het misschien een optie hulp voor haar te zoeken, gesprekken met iemand die gespecialiseerd is in rouw bij jongeren?’ gaat Jacques van Putten verder. ‘Of, als dat een stap te ver is voor Eva, we hebben ook een vertrouwenspersoon hier op school, mevrouw Irene Lijstra. We hebben Eva al eens voorgesteld met haar te praten, maar dat wilde ze niet. Maar misschien kunt u er thuis met haar over praten? Eva is een slimme meid, ze zal toch zelf ook wel inzien dat het zo niet goed gaat.’

Lara knikt. ‘Ik zal het met haar bespreken,’ zegt ze. ‘En nogmaals, ik zal ook haar huiswerk beter controleren.’

‘Ja, het zou zonde zijn als ze dit jaar blijft zitten,’ zegt de leraar. ‘Dat zou ook voor haarzelf niet fijn zijn, en als ze vanaf nu weer wat harder gaat werken kan ze het zeker nog inhalen. Maar het belangrijkste is dat ze straks beter in haar vel zit.’

Lara knikt weer en gaat staan. ‘Bedankt in elk geval voor dit gesprek,’ zegt ze. En dat meent ze, want ze voelt de warmte en de betrokkenheid van Eva’s mentor voor haar dochter.

‘U bedankt voor uw komst, ik wens u veel sterkte, en u mag me te allen tijde bellen of mailen als u vragen heeft. We houden contact.’

Langzaam fietst Lara naar huis. Natuurlijk was de boodschap van de mentor over Eva’s prestaties geen verrassing, maar dat haar gedrag zo slecht is op school had ze niet verwacht.

Ze voelt zich schuldig, heeft ze haar oudste wel genoeg aandacht gegeven het afgelopen jaar? Ze is één dag meer gaan werken, was dat wel handig? Maar ze moet toch ook zien dat er genoeg geld binnenkomt iedere maand.

Opeens voelt ze ook boosheid opkomen. Waarom gedraagt Eva

zich zo dwars en lastig? Heeft ze het zelf al niet moeilijk genoeg? Ze werkt zich een slag in de rondte, voedt drie kinderen in haar eentje op, moet alle onverwachte klussen in huis oplossen en natuurlijk het huishouden draaiende houden.

Denkt Eva soms dat zij de enige is die Oscar mist? Natuurlijk, ze is haar vader kwijt, maar haar dagelijkse leventje gaat in grote lijnen gewoon verder, ze heeft haar toekomst nog voor zich.

En zichzelf? Haar grote liefde is er niet meer, haar toekomst is weg en het dagelijkse leven is zwaar geworden.

Tegelijk schaamt ze zich voor deze gedachte. Ze moet dankbaar zijn dat ze haar kinderen nog heeft, dat ze allemaal gezond zijn. Dankbaar dat er veel lieve mensen om hen heen staan.

Zij is volwassen, ze moet haar kinderen helpen en steunen, ook in hun rouw.

Maar dingen beredeneren vanuit je verstand is iets anders dan het voelen in je hart.

Als Lara haar fiets in de schuur zet, weet ze nog steeds niet hoe ze het moet aanpakken met Eva, maar dat er iets moet gebeuren is duidelijk.

Langzaam gaat ze naar binnen.

In huis is het stil. Lara loopt meteen door naar boven en doet zacht de deur van Joshua's slaapkamer open. Het bed is leeg, het verbaast haar niet.

Als ze om de hoek kijkt in de slaapkamer van Martijn ziet ze de beide jongens in Martijns bed.

Ze loopt zacht naar het bed, en in het licht van de overloop ziet ze dat Martijn nog wakker is, zijn broertje slaapt dicht tegen hem aan.

‘Was hij bang?’ fluistert ze terwijl ze het dekbed wat terug slaat.

‘Een klein beetje, het geeft niet, hoor,’ zegt Martijn zacht. ‘Maar ik lig niet zo lekker.’

‘Je bent een lieverd,’ fluistert ze. Dan tilt ze de slapende Joshua op. Hij wordt zwaar, haar kleintje.

Joshua wordt half wakker, daarom zet ze hem op de grond.

‘Kom, lekker naar je eigen bed,’ zegt ze zachtjes en met haar arm om hem heen leidt ze hem de kamer uit.

In zijn eigen bed krult hij zich meteen op en gaan zijn ogen weer dicht.

Lara trekt het dekbed over hem heen en loopt terug naar Martijn. ‘Jij ook gauw slapen, hoor, het is al veel te laat. Is het wel goed gegaan toen ik weg was?’

Martijn begrijpt feilloos wat ze probeert te vragen. ‘Ja hoor,’ zegt hij nog steeds fluisterend. ‘Eva was aardig en ze heeft Joshua voorgelezen in bed. Daarna is ze ook naar haar kamer gegaan. Maar na een poosje kwam Josh naar me toe, dat vond ik niet erg, hoor.’

‘Fijn, nou, lekker slapen.’ Lara kust hem op zijn voorhoofd en gaat de kamer uit.

Even aarzelt ze voor de deur van Eva’s slaapkamer, het is stil en er komt geen licht langs de deur.

Zachtjes doet ze de deur open, Eva ligt diep onder haar dekbed. ‘Welterusten,’ fluistert Lara.

Er komt geen reactie en daar is ze eigenlijk blij mee. Voor vandaag heeft ze genoeg gehad. Morgen zal ze met Eva moeten praten.

Het wordt meer tegen dan met Eva praten. Er komt weinig reactie op de woorden van Lara als zij vertelt wat de mentor heeft gezegd.

‘Hij overdrijft vreselijk,’ is het enige wat Eva zegt. ‘Maar ik zal braver zijn, hoor.’

Alleen van de opmerking dat als ze zo doorgaat, ze weleens zou kunnen blijven zitten, lijkt ze te schrikken.

‘Dan zul je echt harder moeten gaan werken,’ zegt Lara. ‘Ik wil je best helpen als je dingen moeilijk vindt, maar jij moet zelf ook echt je best ervoor doen.’

‘Me helpen...’ zegt Eva op laatdunkende toon, ‘je hebt nooit tijd voor me.’

Lara schrikt van die woorden en vooral van de toon waarop ze gezegd worden.

‘Dat is niet waar, Eva,’ zegt ze. ‘Als jij het aangeeft, maak ik tijd voor je. Ik wil je graag helpen.’

Eva haalt alleen even haar schouders op.

‘En ik heb het al eerder voorgesteld, zou het niet goed voor je zijn om eens met iemand te praten? Ik merk gewoon dat je je vaak niet fijn voelt.’

‘Ik hoef niet met een vreemd mens te praten,’ reageert Eva kortaf.

‘Mevrouw Lijstra op school kan dat ook zijn, haar ken je al,’ stelt Lara voor.

Maar weer schudt Eva haar hoofd. ‘Dat is echt niet nodig, hoor. Alleen als ze papa kan terugtoveren heeft dat zin.’

‘Ach, meisje.’ Lara slaat haar arm om haar dochter heen. ‘Kon dat maar. Wat missen we hem, hè?’

Eva blijft even tegen haar moeder aan geleund staan, dan doet ze een stap naar achteren en maakt ze een eind aan het gesprek door haar tas te pakken en naar de kamerdeur te lopen.

‘Nou, dan ga ik maar aan mijn huiswerk, anders blijven ze zeuren op school.’

Lara blijft achter in de kamer. Ze is blij dat Eva in elk geval heel even haar kwetsbaarheid liet zien. Ze wil bijna nooit praten over Oscar. Als Lara soms bewust het gesprek op hem brengt door mooie herinneringen op te halen, loopt Eva als het even kan weg bij het gesprek, terwijl de jongens juist, al is het soms in tranen, willen doorpraten over hun vader.

Lara hoopt dat dit een opening is voor meer, en ook dat Eva zal begrijpen dat het op school echt anders moet.

Wanneer liefde en verlies elkaar kruisen

Lara is pas 35 als haar man overlijdt en ze achterblijft met drie kinderen. Terwijl ze een weg probeert te vinden in haar plots zo veranderde leven, sluit haar puberdochter Eva zich steeds meer voor haar af. Alleen haar jonge wiskundeleraar Rick weet tot haar door te dringen. Als Rick aanbiedt om Eva bijles te geven, is Lara opgelucht dat ze er niet meer alleen voor staat. Ook zij krijgt steeds meer contact met Rick, die haar worstelingen met het eenouderschap lijkt te begrijpen. Voor ze het weet begint ze gevoelens te krijgen voor de jongere man en komt ze voor een moeilijke keuze te staan.

Ina van der Beek is een van de bekendste en meest geliefde auteurs in de Romanserie. In *Niets is onmogelijk* vertelt ze op aangrijpende wijze over de emotionele gevolgen van het overlijden van een ouder.

ISBN 978 90 2055 536 3 NUR 344

9 789020 555363 >

www.romanserie.nl

Romanserie